

Freddy Tack - september 2018

158 jongeren namen deel aan de aanvallen van 26 juli 1953. Slechts zes werden gedood tijdens de schermutselingen. 55 werden gemarteld en vermoord. 32 werden veroordeeld (Fidel Castro tot 15 jaar gevangenschap ; 4, waaronder Raul tot 13 jaar, 22 tot 10 jaar, 3 tot 3 jaar, en 2 tot 7 maanden (Haydée Santamaria en Melba Hernandez)). 17 kwamen voor de rechtbank maar werden niet veroordeeld, bij gebrek aan bewijzen. 48 ontsnapten aan de vervolgingen. 59 betichten, voornamelijk lid van de oppositiepartijen, werden voor de rechtbank gedaagd, alhoewel zij niets te maken hadden met de acties van 26 juli. De veroordeelde Moncadisten kwamen vrij op 15 mei 1955, ingevolge een amnestieregeling. 21 Moncadisten maakten deel uit van de ontscheping met de Granma, waarvan 4 gedood werden de dag van de ontscheping. 87 werden gevangengenomen, 2 zijn gestorven gedurende de bevrijdingsstrijd, en 7 hebben de strijd verdergezet tot de overwinning.

SOCIALE HERKOMST VAN DE STRIJDERS VAN 26/7.

De meerderheid van de strijders van 26/7 kwamen van de grootste bevolkingslagen : boeren, arbeiders, gewone beroepsmensen, werkloze jongeren of tewerkgesteld in schamele jobs. Tussen de staatsgreep van Batista (10 maart 1952) en de aanval op de twee kazernes slaagde Fidel Castro erin meer dan 1.000 militanten te verenigen, die daarna lid zullen worden van de Beweging 26/7. Als men de stiel bekijkt van de meerderheid van de aanvallers ziet men metsers, bouwvakkers, schrijnwerkers, meubelmakers, ebenisten, arbeiders in fabrieken, schilders in de bouw, boeren, landbouwarbeiders, chauffeurs, keukenpersoneel, bakkers, bedienden, talrijke werklozen, tewerkgestelden in schamele jobs (autoparkeerders, boxer, straatventers, enz.) In kleine aantallen vindt men enkele leden van liberale jobs (advokaat, arts) en studenten. Een samenstelling die goed de uitspraak van Fidel weerspiegelt : de revolutie voor de eenvoudigen, door de eenvoudigen, van de eenvoudigen.